Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Os Cangaceiros
Totuus joistain vankilakapinoiden tueksi tehdyistä toimista
Elokuun alku 1985

Haettu 17.8.2012 osoitteesta:
http://takku.net/article.php/20081112014958833
Käännetty kirjasta 'Os Cangaceiros – A Crime Called Freedom' (2006).

fi.theanarchistlibrary.org

Totuus joistain vankilakapinoiden tueksi tehdyistä toimista

Os Cangaceiros

Elokuun alku 1985

Ensimmäistä kertaa on tässä kurjassa maassa ilmestynyt vankiloiden ulkopuolinen liike, joka toimii konkreettisessa solidaarisuudessa kapinoivien vankien rinnalla. Tällaista kohtalon käännettä eivät sen paremmin reformoijat kuin valittajatkaan – ne jotka uskovat voivansa hävyttömästi käyttää hyväkseen vankien kärsimystä oikeuttaakseen oman pelkuruutensa ja oman etunsa status quon säilyttämisessä – osanneet koskaan odottaa. Ennen kaikkea se oli kurja temppu valtiota vastaan.

Ulkopuolella on joukko vajaaälyisiä, jotka antavat suunsa käydä siitä, mitä he kutsuvat vaatimattomasti "pidätyskysymykseksi", vaikkei heillä ole vähintäkään henkilökohtaista kokemusta asiasta, ja vaikka heidän olisi parempi pitää turpansa kiinni. Heidän suurelliset, tyhjät sanansa ovat räikeä vastakohta sille hiljaisuudelle, jota väkisin pidetään kapinoivien vankien yllä (ja täydellinen sensuuri, jonka kohteeksi heidän viestinsä ovat joutuneet).

Vankilan sisäpuolella uutiset kiertävät julkisten ja maanalaisten huhujen välityksellä. Vankiloiden välillä asia on kuitenkin eri. Tästä syystä voi sanoa, että sanomalehdistöllä on jotain merkitystä muutenkin kuin vain tapana tappaa pari tuntia aikaa. Tylsyys ja eristyneisyys ovat ainoat kaksi syytä, jotka saavat vangit millään tavalla kiinnostumaan lehdistöstä, ja kaksi asiaa, jotka tekevät kaikista sen valheista sitäkin vahingollisempia.

Lehdistön vihamielisyys vankilakapinoita kohtaan on yksimielinen. Jos se ei noudata vaikenemisen linjaa, se seuraa herjaamisen polkua. Kaikki sen raportointi pursuaa samoja typeriä kysymyksiä, joita vain intellektuellit kykenevät esittämään, ja joiden tarkoitus on selvästi vain kylvää epäilystä ja hämmennystä. Ainoa lehdet toisistaan erottava seikka on se, millä tavalla ne pyytävät valtiota murskaamaan kapinan. Yhdessä ääripäässä Le Figaro vaatii vankien ankarampaa tukahduttamista, eikä koskaan lakkaa kiukuttelemasta hallituksen oletetusta jahkailusta. Toisessa ääripäässä Liberation tukee onnessaan reformeista puhuvaa hallitusta ja ylistää kulttuurisia konsteja, joiden avulla hallitus toivoo viilentävänsä vankien raivon.

Kaikkien näiden valehtelijoiden vihamielisyys on vieläkin selvempää silloin, kun he raportoivat joistain vankeja kohtaan solidaarisuudessa tehdystä toiminnasta, joka paljastaa heidän proosansa valheeksi.1

Emme kuulu niihin, jotka erikoistuvat kirjoittamaan ja puhumaan vankilasta (emmekä kuulu edes niihin, jotka yrittävät järjestää mielenosoituksia Beaubourgissa tai menevät keskustelemaan pariksi tunniksi Fleury-Mérgoisin vankilanjohtajan kanssa, kuten jotkut häpeämättömästi tekivät viime vuonna).

Itse asiassa vankilaan päätymisen vaara, ja se seikka että moni meistä on viettänyt aikaa vankilassa, määrää paljon elämiämme. Haluamme tehdä selväksi, että kun joku meistä on tuomittu ja vangittu, se on tehty tavallisista rikoksista. Emme tunne mitään samanhenkisyyttä ”poliittisten vankien” kanssa.2

Vankien kamppailut ovat meille siten ehdottoman tärkeitä. Kesäkuun alussa levitimme lehtistä, joka antoi äänen kapinallisten vaatimuksille ja vahvisti niitä, kapinan omassa hengessä. Tämä on meidän tietääksemme ainoa ulkopuolella tehty teksti3, joka on asettunut selvästi kapinan puolelle tekemättä mitään myönnytyksiä kaikenkarvaisten militanttien noloille tekosyille. Neljä vaatimusta, joihin se päättyi, sanoivat yksinkertaisesti uudestaan ulkopuolella sen, mitä kapinalliset sisällä olivat ilmaisseet niissä harvinaisissa kirjoituksissa, joita oli onnistunut pääsemään muurien ulkopuolelle, ja etenkin omalla toiminnallaan. Tämän seurauksena jonkinmoinen joukko ihmisiä sai aikaan kuohuntaa etenkin häiritsemällä junaliikennettä eri puolilla maata. Tämä toiminta nosti vaatimukset maineeseen, joka niiltä oli siihen asti kielletty. Niin ollen ne ovat antaneet kapinalle sen todellisuuden minkä se ansaitseekin.

Median vihamielisyys oli välittömästi järjestelmällistä. Ne kaikki ovat alusta asti vähintäänkin puhuneet tästä toiminnasta hyökkäyksinä. Rautatiekiskojen tukkimisen tai signaalivalon rikkomisen määrittely hyökkäykseksi on paitsi älytöntä soopaa, myös tapa kutsua lisää repressiota sekoittamalla jokainen kapinallisten rinnalla tehty konkreettinen solidaarisuustoimi terrorismiin. Selväjärkisemmälle ”rautatieterroristeista” puhuminen, kuten jotkut lehdet ovat kirjoittaneet, kuulostaa epäilemättä halpamaiselta. Eräs lehti meni niinkin pitkälle, että puhui ”kidnapatuista matkustajista” Trans Europe Expressiin kohdistuneen teon jälkeen. (Panttivangeista puheen ollen, entä ne 25,000 vankia, jotka odottavat oikeudenkäyntiä?!) Jos asioista kerrottaisi oikeissa mittasuhteissaan, he puhuisivat korkeintaan ”organisoidusta vandalismista”.

Meidän toimintamme työkalut ovat samat, joita jokainen työläinen käyttää: sabotaasi ja vandalismi. Me emme harjoita symbolista toimintaa, me luomme epäjärjestystä, kuten parhaillaan kamppailevat työläiset onnistuvat tekemään sulkiessaan teitä ja raiteita, sabotoidessaan materiaaleja ja TV-lähettimiä ja niin edelleen.

Kesäkuun puolivälin ja heinäkuun puolivälin 1985 välisen ajan toiminnan tyyliä luonnehtii juuri yksinkertaisuus. Pariisi-Bryssel

TEE pysäytettiin yksinkertaisten pihtien avulla. Yhdistäessään kaksi kiskoa ne loivat simulaation ohikulkevasta junasta ja saivat merkkivalot vaihtumaan automaattisesti punaiselle. Tarvittiin vain viidentoista ihmisen ryhmä pysäyttämään tämä tärkeä juna, spreijaamaan siihen toukokuun kapinallisten vaatimukset ja rikkomaan sen ikkunat, jotta sisälle voitiin heittää lentolehtisiä (samaan aikaan, kun junan ensimmäisessä vaunussa aina olevat rajavirkailijat ja siviilikytät eivät tehneet elettäkään). TGV-junan merkkipylväät sabotoitiin tavallisella vasaralla. Eri rataosuuksilla sähkökaappeja poltettiin bensalla.

Heinä palaa hyvin kesällä, kuten eräs vankien hiestä hyötynyt toulouselainen tuolitehtailija sai huomata. ”Bandoleros” poltti hänen bisneksensä tuhkaksi! Nantesissa läntisille alueille lehdet toimittavaa painokonetta sabotoitiin laittamalla hiekkaa, soraa ja nauloja kompressoreihin, jotka syöttävät painosylintereitä. Pariisissa kaksi metrolinjaa suljettiin yksinkertaisella tavalla: heittämällä materiaalia rakennustyömaalta raiteille.

Jokaisessa tapauksessa tehtiin kaikki mahdolliset varotoimet, jotta voitiin pitää huoli siitä ettei matkustajien turvallisuus vaarantunut. Tästä syystä emme pysäyttäneet luotijunaa (TGV) niinkuin teimme TEE:lle. Vaikutti liian vaaralliselta pysäyttää karkeasti niin nopea juna, joten tyydyimme vain sabotoimaan materiaaleja häiritäksemme liikennettä.

Heinäkuun alussa valehtelun spesialistit, jotka olivat rohkaistuneet neljän henkilön pidätyksestä Rouenissa, ylittivät itsensä halpamaisuudessa, kun he väläyttivät, että nuo neljä saattaisivat olla vastuussa raiteilta suistumisesta, joka oli tapahunut kolme päivää aiemmin ”Val-de-Seinen hobojen” iskun jälkeen Pariisi-Le Havre -osuudella. Lehdistö kertoi, että nuo neljä olivat polttaneet joitain sähkösignaalikaappeja, jonka seurauksena laitteisto ei olisi toiminut kunnolla. Mutta kuten SNCF (Ranskan kansallinen rautatieyhtiö) ilmoitti useaan kertaan, ei tällä iskulla voinut olla vaikutuksia matkustajien turvallisuuteen, koska sellainen rautatiesignaaleille tehty vahinko aktivoi automaattisesti punaisen signaalin, niin että

Olemme nähneet miten pitkälle sosialistit pitävät kansaa narreinaan. Mutta mitä muuta voi odottaa valtiolta kuin pahoinpitelyjä ja valheita? Ja mitä muuta voi odottaa Mitterandin kaltaiselta sialta, joka sisäministerinä ollessaan 1955 määräsi ampumaan lakkoilevia työläisiä Nantesissa?

”Kaikkea, mikä tämän maan päällä ryömii, hallitaan iskuilla.”

Ystävyytemme Val-de-Seinen hoboille!!!

Ystävyytemme Chaumontin, Lyonsin, Douain, Evreuxin ja kaikkien muiden kapinallisille.

alueelle tulevat junat pysähtyvät ja jatkavat sitten matkaa alhaisella nopeudella (noin 30 kmh), niin että veturinkuljettajat pystyvät toimimaan pelkän näköaistin varassa.

”Val-de-Seinen hobot” eivät mitenkään voineet olla vastuussa tästä onnettomuudesta. Silti heitä on syytetty ”vaaratilanteen mahdollisuuden aiheuttavasta vahingonteosta”, josta syystä he saattavat saada rikossyytteet Assizesin tuomioistuimen oikeuspiirissä. Antenna 2, France-Soir ja Paris-Normandie ovat vieneet nämä herjaukset äärimmilleen! Ja kaiken tarkoituksena on pelotella ja uhkailla niitä, jotka saattaisivat kehua tämäntyyppistä toimintaa.

Pariisissa pysäytettiin perjantaiaamuna 12. heinäkuuta metro kahdessa paikassa yhtä aikaa. Samana iltana Le Monde ja France-Soir ilmoittivat uutisraporteissaan, että sabotöörit jättivät jälkeensä lentolehtisiä, jotka oli allekirjoittanut ”Musta veljeskunta”. Tämä on valhe. Se on ilmiselvä provokaatio kytiltä, jotka olivat ensimmäisenä paikalla, ja esittivät asiat sitten omalla tavallaan. Tiedetään, että ”Musta veljeskunta” on nimi, jota Italian salainen palvelu käytti vuosia sitten räjäyttäessään murhaavan pommin Bolognan rautatieasemalla. Rinnastus, jonka kytät yrittävät tehdä, on siis aivan ilmiselvä… Samana iltana tehdystä peruutuksesta huolimatta France-Soir toisti tämän kieron sepitelmän vielä seuraavan päivän numerossaan.

Kysyttyään meiltä ensin, olemmeko terroristeja vai käytännön pilailijoita, siirtyivät valehtelun spesialistit vihjailusta vasikointiin. Tämä ei ole yllättävää yhteiskuntajärjestelmässä, joka ylläpitää itseään poliisin ja petoksen voimalla. Niinpä he ovat mananneet esiin ”salaperäisen ryhmän” jonka oletetaan järjestelleen tämän kaiken. Eräs suuria itsestään luuleva pölvästi totesi France-Soirissa, että ”nämä ryhmät tulevat vasemmistoanarkismista, rikollisuuden ja terrorismin väliseltä rajalta.” Tehdään nyt heti kerta kaikkiaan selväksi, että me cangaceirot emme tule vasemmistosta, sen paremmin anarkistisesta kuin mistään muustakaan; joukossamme ei ole yhtäkään entistä militanttia. Eikä kellään meistä ole koskaan ollut mitään tekemistä minkään poliittisen jengin kanssa. Meillä on vain

yhdenlainen suhde poliittisiin ryhmiin ja järjestöihin: sota. Ne ovat kaikki meidän vihollisiamme; poikkeuksetta. Me emme ole ”rikollisuuden rajalla”; me olemme rikollisia. Eikä tämä tarkoita, että olisimme tehneet omasta ”rikollisen asemasta ammatin”, kuten eräs tunnettu poliisipäällikkö Marseillesta sanoo. Meillä ei ole millään tasolla mitään tekemistä terrorismin kanssa. Ne piruparat, jotka antavat järjestää itsensä siihen, ovat vain robotteja, jotka toimivat kuvottavan ideologian varassa ja sellaisen koneiston palveluksessa, jolla on kyttämentaliteetti ja hierarkkiset rakenteet. Kuten sanoimme aiemmin, me halveksumme militantteja.

Toiset valehtelijat vihjailevat, että meillä on valtavat rahavarat käytössämme, ja olettavat että ”tärkeämmät järjestöt tukevat” kaikkea tätä. Mitkähän – kertokaa, pyydän? Mafia? KGB? Punaiset prikaatit? Vai Opus Dei? Lopuksi, selittääkseen sitä että olemme hyvin järjestäytyneitä, he toteavat että meillä on ”vahvat rakenteet” (kauhistus!). Heidän mielestään meidän tekstimme on liian hyvin painettu; kaikki tietää, ettei tarvitse uida kullassa saadakseen pari tuhatta lehteä kunnolla painetuksi. Ja silti he vihjailevat… He herjaavat, ja sotkevat asioita, toivoen että jotain saattaisi päätyä tuomarin pöydälle…

Eräässä naurettavimmista herjauksista lehdistö ja TV ovat sanoneet, että yksi Rouenissa pidätetystä neljästä ihmisestä on filosofian professori! Opetusministeriön piti oikaista tämä pari päivää myöhemmin: tämä solvattu henkilö oli tosiasiassa ollut vain opinto-ohjaaja koulussa kymmenen vuotta aiemmin! Tämä on poliisin vanha tuttu refleksi: yksilöidään ajatteleva pää, ja näiden aivokääpiöiden mielestä sillä täytyy olla yliopistotutkinto. He ovat todellakin korkea-asteen aivokääpiöitä. Työläiset osaavat ajatella itse. Eivät he tarvitse koulutusta. Eivätkä filosofian professorit joka tapauksessa osaa ajatella, koska he eivät tiedä elämästä mitään.

Tehdäksemme lopun näistä kyseenalaisista syytöksistä me toteamme, että ryhmää, joka julkaisee lehteä ja tekee kantansa tunnetuksi julisteiden, lentolehtisten ja vihkosten avulla, ei voi kuvailla hämäräksi ja salaperäiseksi. Laajalti levitetty vihkonen selittää

näiden tekojen syyt, mutta yksikään uutisraportti, sen koommin painettu kuin TV:ssä tai radiossakaan lähetetty, ei ole ottanut sitä riskiä, että kertoisi sen sisällöstä paikkansapitävästi. He ovat mieluummin esittäneet oletuksia, tehdäkseen yksinkertaisesta asiasta salaperäisen, aivan samoin kuin kaikki se jaarittelu ”vankilakysymyksestä”, jota vankien kapina sai aikaan. Vaikka asia on äärimmäisen yksinkertainen, he ovat jatkaneet sen monimutkaistamista niin, että lopulta kukaan ei enää tiedä mistä on kysymys. Kysymys on siitä, hyväksyykö vai torjuuko vankiloiden olemassaolon. Ei minkäänlaista epäselvyyttä.

Aiomme levittää laajalti vaatimuksia, jotka toukokuun kapinan tinkimättömästä johdonmukaisuudesta nousevat, ja sillä tavoin purkaa vankien eristyksen, nyt kun kuumimman kapinan liennyttyä on tehty kaikki mahdollinen, jotta heidät saataisi tukahdutettua hiljaisuuteen.

Ulkopuolella meidät valtaa yleensä voimattomuuden tunne siitä, mitä vankilassa tapahtuu. Ensimmäistä kertaa olemme ylittäneet tämän voimattomuuden tunteen. Vaikkei meitä ole kovinkaan monta, olemme yksinkertaisilla ja tehokkailla keinoilla pitäneet huolen siitä, että toukokuun kapina on saanut huomattavaa julkisuutta.

Ja jos nämä toimet ovat jääneet rajallisiksi, niin se johtuu selvästikin omasta eristyksestämme tässä yhteiskunnassa.

Vasemmiston valtaannousu on antanut ranskalaiselle kapitalismille mahdollisuuden selvitä mukavasti vaikeasta hetkestä, ja etenkin panna työläisten enemmistön taas järjestykseen ammattiliittojen avulla. Lisäksi se on kiihdyttänyt sosiaalisen eristäytyneisyyden modernisointia poliisi- ja kontrollitoimia laajentamalla. Tämän kaiken edellytys on kaikkien niiden eristäminen vankilaan, jotka vielä pakenevat tätä kontrollia. Yhteiskuntarauha, joka tässä maassa näyttää vallitsevan, perustuu lähinnä vankiloiden ylitäyttymiseen. Siinä kaikki.

Voi tietysti ehkä vielä toivoa, että kapinan paineen alla 14. heinäkuuta [presidentin säälittävä armahduslaki] saa raikasta ilmaa.